

6) BIBLICKÉ DĚJINY

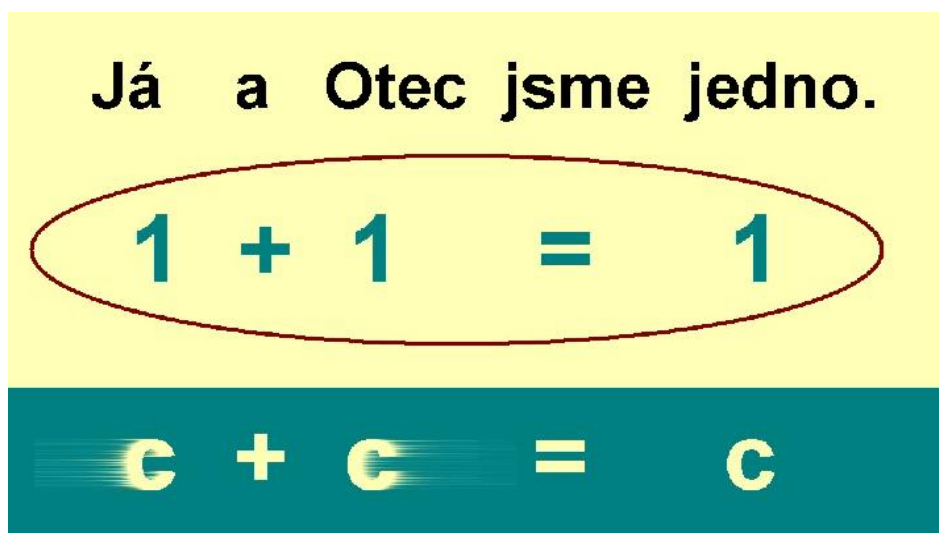
3) TROJEDINOST

Další podstatnou změnou oproti Starému zákonu, která přišla s Kristem je Boží trojedinost. Přestože se tento pojem (jako takový) v celé Bibli vůbec nevyskytuje, jednoznačně vychází z logiky Kristových slov tak, jak mluvil o **sobě** a o **Duchu**, kterého nám slíbil poslat po svém zmrtvýchvstání a odchodu k **Otci**. O trojedinosti se tradičně káže jako o něčem, co si nelze představit ani pochopit. Bůh jsou tři osoby v jedné. Tedy opět oblíbený paradox. Zalíbil se mi poněkud dynamičtější názor C. S. Levisa, který postřehl, že samu jednotu obstarává Duch svatý, tedy jedna z osob trojice. Kdyby tři osoby byli v jedné, byli by už vlastně čtyři. Levis uvádí, že tři jsou dva v jednotě. K vyjádření trojedinosti tedy stačí Kristův výrok:

„**Já a Otec jsme jedno.**“

(Jan 10, 30)

Ježíš zde poukazuje na Ducha, který je sjednocuje. Ježíš tím říká: „Já a Otec jsme téhož Ducha, jsme spolu v jednotě.“ A protože i Duch svatý je osoba, ne jen nějaká síla, jsou dohromady tři. Každý má sice jinou „funkci“ ve stvoření, ale co se svatosti týče, nikdo není nadřazen zbývajícím dvěma. Ducha svatého neposílá nikdo svatější, než je sám. Tedy i Duch svatý je Bůh v plnosti autority Otcově. Objevují tedy novou definici trojedinosti: **Bůh je osoba v osobě skrze osobu**. Ježíš je v Otci a Otec v něm prostřednictvím Ducha svatého. Netvrdím, že to je totéž, ale s podobným paradoxem prý pracuje i vyšší matematika, kde za jistých matematických zákonitostí platí, že $1+1=1$. Ve fyzice tento paradox platí o rychlosti světla. Na tom je založena

teorie relativity. Foton, jako hmotná částice nemá žádnou hmotnost (nic neváží), neboť všechna jeho hmotnost je proměněna v hybnost (energii). Hmotu (m) se dá proměnit na energii podle Einstejnova vzorce $E = mc^2$ (na druhou), kde c = rychlost světla = 300 000 km/sec. Světlo prý nelze ani zpomalit, ani zrychlit a vyšší rychlost prý ve vesmíru není, protože foton je vlastně čistá energie. Pokud si představíme pokus v temné komoře (třeba v koupelně), kde budem proti sobě svítit dvěma baterkami, jakou rychlostí se budou míjet dva protichůdné fotony? Zase jen rychlostí světla. Vlaky na dvoukolejně trati, každý jedoucí rychlostí 100km/h se budou míjet rychlostí 200km/h. U fotonů je tomu prý jinak. Popularizátoři vědy to vysvětlují názorně: Hypotetický pozorovatel sedící na jednom fotonu volá na toho, který letí v protisměru. „Nazdar kamaráde, proč stojíš na místě, máš letět rychlostí světla, vždyť jsi foton!“ Ale kamarád odpovídá: „Ó né, příteli, mýlíš se, jsem to já, kdo letí a jseš ty, kdo stojí na místě!“ Zdá se, jakoby každý foton, jsa čistou energií, viděl celý zbývajcí vesmír v relativním klidu. To je principem relativity a rychlost zůstává stále stejná. Platí tedy: $c + c = c$. Pokud s takovými vztahy běžně pracuje matematika a nukleární fyzika, proč by podobná představa nepředstavitelného nemohla napomoci pro přijetí Boží trojedinosti? Také zde se totiž pohybuje v podobně extrémních

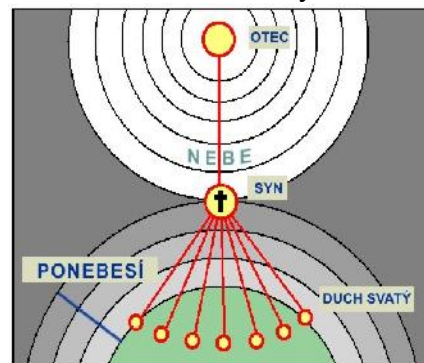
dimenzích absolutních hodnot. Objev, že trojjedinost vyjadřuje vztah dvou v jednotě, dodává všemu mnohem dynamičtější a organičtější charakter. Všechno tím ožívá a dává se do pohybu. Kdyby Bůh byl jednojediný, nemohl by být spravedlivý, než jen sám u sebe. Nemohl by prokázat svou milost i svou spravedlnost vůči Hříchem porušenému světu, nemohl by ke mně přijít a dotknout se mě. Taková, ode mě odvrácená a zcela transcendentní (nekomunikovatelná) spravedlnost, jsou jen sama pro sebe, by mě nezajímala, protože by mi připadala poněkud nespravedlivá. Ale protože Bůh je „skalár“ i „vektor“ v jednotě, čili je stabilní i v pohybu současně, mohl ke mně přijít v podobě Ducha svatého, vysvobodit mě a postupně uvádět do

MĚSÍČNÍ KRÁTER

kruhové pohoří a středová hora v jednotě

veškeré pravdy. Zobrazení vztahu dvou v jednotě v sobě abstraktně ukrývá i kráter na Měsíci, také každý atom i buňka. Dokonce i Slunce se Zemí jsou v jednotě skrze gravitaci. Bez Boží trojjedinosti by nic nemohlo být živé, žádná buňka by neměla jádro a obal (vlastní tělo) a žádná rostlina by nerozkvetla. Také Bůh má „jádro a obal“, čili je někdo, kdo zůstává v centru a zároveň vychází ven. V Nebi je v centru **Otec** a Kristus je jeho „vektorem“, který vyšel do světa a stal se tělem, zato na zemi a v ponebesí je v centru **Kristus** (na zemi je hlavou církve a v ponebesí je pánem všech mocností a sil). **Duch svatý** je ten, který to vše sjednocuje a propojuje, od našeho nitra až k Otci a zpět.

Duch svatý vyučuje o Kristu skrze Pavla:

On je přede vším a všechno v něm spočívá. A on je hlavou těla, církve. On je počátek, prvorozený z mrtvých, aby on sám zaujal ve všem první místo, neboť se Otci zalíbilo, aby v něm přebývala veškerá plnost. (Kolokým 1, 17-19)

Neboť v něm tělesně přebývá veškerá plnost Božství. I vy jste v něm naplnění. On je hlavou vší vlády a moci. (Kolokým 2, 9-10)

Ježíš sám sebe neztotožňuje jen s nebeským Otcem, ale také i s Duchem, ve kterém k nám oba přijdou, když ho pozveme do svého nitra. Ježíš řekl:

„Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo, a můj Otec ho bude milovat: přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek.“

„Ale Přímluvce, Duch svatý, kterého pošle Otec ve jménu mém, ten vás naučí všemu a připomene vám všechno, co jsem vám řekl.“ (Jan 14, 23 a 26)

Duch svatý je také osoba, je to náš Přímluvce a učitel a mluví k nám, posílá ho Otec, ale přitom zná i Kristův úděl, je to také jeho Duch, vždyť spolu s ním prošel křížem. Vyučuje nás všemu, co Ježíš řekl a ne jenom, že nám dává nadpřirozené dary, ale především oživuje a proměňuje našeho vnitřního člověka, abychom rostli do Kristovy podoby, milovali ho a uměli lépe zachovávat jeho Slovo.